

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120210451
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4120210451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobkyne: U.. G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. G. XXX, zastúpená: ADVOKÁT JUDr. PETER TIMKO spol. s r.o., so sídlom Pri parku 8, Maňa, IČO: 50 528 874, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy 5.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16C/63/2020-89 zo dňa 21. júla 202, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej voči žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Výrokom I. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.500,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.500,- eur od 18.12.2020 do zaplataenia a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je čiastočne dôvodná.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 28.09.2020 domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, na tom skutkovom základe, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Nitra - odbor kriminálnej polície zo dňa 14.03.2013 č. k. ORP-1176/OEK-NR-2012 (ďalej ako „policajné uznesenie“) jej bolo vznesené obvinenie pre podozrenie z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona (ďalej ako „Trestný zákon“). Trestné stíhanie pokračovalo, až Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 4To/4/2017-569 zo dňa 16.02.2017 žalobkyňu spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola trestne stíhaná. V žalobe tiež poukázala na to, že od začiatku trestného stíhania namietala jeho nezákonnosť, pričom orgány prokuratúry ignorovali jej právnu obranu. Nezákonným trestným stíhaním došlo k protiprávnemu zásahu do práva na ochranu jej osobnosti, čím jej vznikla nemajetková ujma, ktorú z povahy veci nemožno reparaovať uvedením do pôvodného stavu.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 18.10.2012 bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Uznesením zo dňa 14.03.2013 ČVS: ORP1176/OEK-NR-2012 bolo žalobkyni

vznesené obvinenie pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že žalobkyňa mala na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 09.07.2010 prevziať od Róberta Petráša, nar. 24.05.1975, sumu vo výške 12.000 eur, pričom sumu 2.000 eur jej odovzdal v uvedený deň v hotovosti v Nitre na I. a sumu 10.000 eur jej zaslal dňa 21.07.2010 prostredníctvom bankového prevodu. Uvedené finančné prostriedky si zapožičala na nákup výpočtovej techniky pre Základnú školu P. Y. v E. F.. K zmluve doložila aj objednávku zo K. školy P. Y. na nákup výpočtovej techniky od jej firmy KM Computers s.r.o. so sídlom I. XX, O., avšak podľa riaditeľa predmetnej základnej školy si žiadnu výpočtovú techniku od U.. G. M. neobjednal a do dňa podania obžaloby E. P. po viacerých urgenciách vrátila vo viacerých splátkach sumu 8.400,- eur, zvyšnú časť vo výške 3.600,- eur neuhradila, čím E. P. mala spôsobiť škodu vo výške 3.600,- eur. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Nitra zamietnutá. Následne bola podaná obžaloba, o ktorej rozhodol Okresný súd Nitra trestným rozkazom č. k. 2T/115/2013-206, ktorým žalobkyňu uznal vinnou zo žalovaného skutku a uložil jej trest povinnej práce vo výmere 90 hodín. Voči tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odpor a Okresný súd Nitra ju rozsudkom č. k. 2T/115/2013-521 zo dňa 26.09.2016 uznal vinnou a uložil jej trest povinnej práce v rozsahu 60 hodín. Žalobkyňa podala odvolanie a Krajský súd v Nitre č. k. 4To/4/2017-569 zo dňa 16.02.2017 žalobkyňu spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná trestne stíhaná. Žalobkyňa požiadala Generálnu prokuratúru Slovenskej prokuratúry o predbežné prerokovanie nároku na nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,- eur, ktorej Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nevyhovela s tým, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku.

4. Súd prvej inštancie skúmal existenciu predpokladov vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to existenciu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu štátu; existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnú v peniazoch a príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4MCdo 15/2009, R37/2014, 1Cdo 64/2008, 4Cdo/12/2019) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 360/2016), z ktorých mu vyplynulo, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zároveň, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, pričom pri preukázaní nezákonnosti trestného stíhania od jeho začiatku, ide o absolútne objektívnu zodpovednosť, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného. Konštatoval, že žalobkyňi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/145/2011, z ktorého dospel k záveru, že je na voľnej úvahe súdu, v akej výške túto nemajetkovú ujmu prizná. V tejto súvislosti dôvodil, že trestné stíhanie žalobkyne trvalo od 14.03.2013 (odkedy jej bolo vznesené obvinenie) do 16.02.2017 (kedy bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok Krajským súdom v Nitre a teda momentom jeho právoplatnosti a vykonateľnosti s poukazom na § 183 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku /ďalej ako „Trestný poriadok“/), teda trestné stíhanie trvalo celkom 1436 dní, čo sú takmer 4 roky. Žalobkyňou požadovanú nemateriálnu ujmu vo výške 5.000,- eur považoval za čiastočne nedôvodnú. Prihliadol na to, že v konaní bolo preukázané kritérium osoby ako poškodenej, jej doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, ale nebola preukázaná taká ujma a následky v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení žalobkyne, ktorú by hodnotil ako veľmi závažnú, pretože žalobkyňi nebolo zasiahnuté do jej osobnej slobody väzbou, neboli jej spôsobené žiadne telesné zranenia, nebolo preukázané zhoršenie jej zdravotného stavu alebo stavu rodinných príslušníkov. Dôvodil, že samostatné konštatovanie porušenia práva nezákonným rozhodnutím štátu vedením trestného stíhania voči žalobkyňi, nie je dostatočným zadosťučinením a je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil doterajšiu bezúhonnosť žalobkyne, jej dočasné zanevretie na aktívny spôsob života, emočný stres. Takisto zohľadnil aj na skutočnosť, že nemá právnické vzdelanie a teda nemohla vedieť, že jej bude hroziť len alternatívny trest, pričom obava z výsledku trestného stíhania môže ovplyvniť nie len stíhanú osobu ale aj jej rodinu a v danom prípade trestné stíhanie ovplyvnilo aj matku žalobkyne, ktorá prišla v dôsledku trestného stíhania žalobkyne o prácu. Prijal záver, že spravodlivou bude náhrada vo výške 4.500,- eur, ktorá neporušuje princíp primeranosti k iným odškodneniam. Zohľadňuje tiež osobitosť daného prípadu, nevytvára priestor na obohatenie sa žalobkyne, ale znamená pre ňu spravodlivé zadosťučinenie. Takto stanovenú výšku považoval za primeranú intenzite ujmy danej dĺžkou trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej s prihliadnutím na osobu žalobkyne, jej doterajší život, závažnosť ujmy a okolností, za

ktorých k nej došlo, keď žalobkyňa v najproduktívnejšom období svojho pracovného a rodinného života stratila záujem o okolitý svet. Poznamenal, že výška náhrady nemajetkovej ujmy v sume 4.500,- eur za 1436 dní trestného stíhania (t. j. 3,13 eura na deň) zohľadňuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax. K úroku z omeškania, ktorý žalobkyňa požadovala vo výške 5 % ročne počnúc dňom 30.03.2020 do zaplataenia s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2149/2017 dospel k záveru, že žalobkyni patrí úrok z omeškania aj v prípade nemajetkovej ujmy a to od 18.12.2020vdo zaplataenia. Podľa súdu prvej inštancie nastala splatnosť úroku prvý deň po tom, čo bola žalovaná vyzvaná na plnenie, pokiaľ však žalobkyňa pred podaním žaloby na súd žalovanú k plneniu nevyzvala, povinnosť plniť vznikla žalovanej až odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žalovanej žaloba doručená. Žaloba jej bola doručená dňa 17.12.2020 a preto sa do omeškania dostala dňom 18.12.2020. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „CSP“) podľa pomeru úspechu vo veci tak, že pokiaľ bola žalobkyňa v predmetnej veci v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy v základe úspešná, je treba priznať v tejto časti úspech žalobkyni v plnom rozsahu.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku (II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (III.) napadla v zákonnej lehote odvolaním žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyni prizná nárok v plnom uplatnenom rozsahu a uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.000,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 30.03.2020 do zaplataenia a zároveň žiadala v prípade úspechu priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dôvodila, že po vyhodnotení aspektov podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci bolo namieste žalobe vyhovieť v celom rozsahu a súd jej mal teda priznať náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur. Tvrdila, že miera duševného utrpenia, ktoré ako obvinená, respektíve obžalovaná prežila počas trestného stíhania je hodná sumy 5000 eur a predstavuje spravodlivé zadost'učinenie, ktoré nie je vyjadrený znalec žalobkyne chamtivo sa obohatiť. Zdôraznila, že žalovaná nikdy nepoprela najdôležitejšie dôkazné zistenia a to strach žalobkyni zo spoločenskej stigmatizácie. Pocity hanby, poníženia a frustrácie. Dočasné vzdanie sa aktívneho spoločenského života. Strach pred stratou slobody alebo celkovo pred trestom. Vzťahové napätie medzi žalobkyňou a jej partnerom. Tiež strata záujmu žalobkyne o chod domácnosti a napokon skutočnosť, že vyšetrovaný prípad negatívne zasiahol aj matku žalobkyne, čo žalobkyni len pridalo na nervozite a pocitom krivdy. V dôvodoch odvolania ohľadom úroku z omeškania uviedla, že tento úrok jej mal byť priznaný od času uvedeného v petite žaloby a to z dôvodu, že aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku treba z hľadiska formy a obsahu považovať za výzvu na plnenie podľa § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „Občiansky zákonník“), pretože účelom takejto žiadosti je, aby štát nahradil nemajetkovú ujmu dobrovoľne.

6. K odvolaniu žalobkyne uviedla žalovaná, že súd prvej inštancie výšku priznanej nemajetkovej ujmy náležite odôvodnil. Tvrdila, že žalobkyňou požadovanú náhradu v sume 5.000,- eur považuje za neprimeranú, nakoľko neboli v konaní produkované také dôkazy, ktoré by nasvedčovali tomu, že trestné stíhanie spôsobilo žalobkyni závažné následky. Poukázala na viaceré rozhodnutia, ktorými súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume pohybujúcej sa okolo 5.000,- eur a uviedla, že išlo o prípad väzobného stíhania (6.056,08 eura), medializovaný prípad trestného stíhania verejne známej osoby (4.750,- eur) a trestné stíhanie pre zločin znásilnenia, kde hrozil vysoký trest (5.000,- eur). Akceptovala priznanie úroku z omeškania, ale konštatovala, že žalobkyni nemožno priznať úrok z omeškania od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalovanej, pretože takúto výzvu nemožno považovať za výzvu na plnenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Záverom uviedla, že odvolanie žalobkyne nepovažuje za dôvodné a navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku (II.) ako aj vo výroku o trovách konania (III.) vecne správny a odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyni bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra - odbor kriminálnej polície č. k. ORP-1176/OEK-NR-2012 zo dňa 14.03.2013 vznesené obvinenie

pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Dňa 24.10.2013 vydal Okresný súd Nitra trestný rozkaz č. k. 2T/115/2013-206, ktorým žalobkyňu (obžalovanú) uznal vinnou z obžalobného skutku, po podanom odpore uznal súd vinnou z obžalobného skutku aj rozsudkom č. k. 2T/115/2013-521 zo dňa 26.09.2016. Po podanom odvolaní odvolací súd rozsudkom č. k. 4To/4/2017-569 zo dňa 16.02.2017 žalobkyňu (obžalovanú) oslobodil spod obžaloby v celom rozsahu. Žalobkyňa doručila žalovanej dňa 30.03.2020 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Keďže žalovaná žiadosti žalobkyne nevyhovela, žalobkyňa podala žalobu, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

9. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkový postup pri sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

10. Žalobkyňa v odvolaní namietala, zamietnutie časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 500,-euro a počiatok priznania úroku z omeškania. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,- eur, pričom žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala priznania sumy 5.000,- eur. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je na voľnej úvahe súdu, ktorý pri určení jej výšky je povinný zohľadniť konkrétne skutkové okolnosti. Bolo teda úlohou súdu prvej inštancie stanoviť výšku nemajetkovej ujmy a dôkladne odôvodniť jej určenie. V tejto súvislosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, na základe akých kritérií priznal žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,- eur. Zrozumiteľne a dôsledne uviedol, z akých skutočností pri určení jej výška vychádzal a čím sa zaoberal. Správne zohľadnil najmä dĺžku trestného stíhania (1436 dní), dopad trestného stíhania na osobu žalobkyne, hlavne na jej spôsob života, rodinný a pracovný život, emočný stres, ako aj dopad na rodinu žalobkyne (matku žalobkyne). Správne sa zaoberal obvyklou výškou náhrady nemajetkovej ujmy pri nezákonnom trestnom stíhaní a zohľadnil aj skutočnosť, že žalobkyňa nebola stíhaná väzobne ale na slobode, ako aj ďalšie okolnosti, ktoré súd prvej inštancie viedli k priznaniu nemajetkovej ujmy v sume 4.500,- eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a to najmä dostatočné, racionálne a spravodlivé odôvodnenie výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za správne a námietku žalobkyne za nedôvodnú.

11. Čo sa týka výšky priznanej nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie správne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2018 sp. zn. 3Cdo 19/2018 a rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.03.2019 sp. zn. 8Co/37/2019. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 13.12.2018 sp. zn. 7Co/118/2019, ktorým odvolací súd uložil Slovenskej republike za, ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy 4000 eur. Išlo o skutkovo porovnateľnú vec, kde trestné stíhanie proti žalobcovi bolo začaté dňa 23.02.2006 a spod obžaloby bol oslobodený rozsudkom zo dňa 05.02.2014 s tým, že skutok nie je trestným činom, teda išlo o trestné stíhanie v trvaní 8 rokov. Na základe a týchto skutočností odvolací súd prijal záver, že suma imateriálnej ujmy, ktorú ustálil a priznal súd prvej inštancie je primeraná a zodpovedá výške imateriálnej ujmy, ktoré priznal odvolací súd v obdobných veciach.

12. Druhý odvolací dôvod, ktorý žalobkyňa v odvolaní namietala, bolo stanovenie počiatku priznania úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie žalobkyňi priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.5000,- eur od 18.12.2020, teda odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žalovanej doručená žaloba. Odvolací súd prijal záver, že súd prvej inštancie správne určil počiatok omeškania žalovanej. Zo žiadosti žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku (č. l. 47) je zrejmé, že ide o žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- euro a nie o predžalobnú výzvu na plnenie a preto túto žiadosť nemožno považovať za výzvu na plnenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka tak, ako tvrdila žalobkyňa. Preto sa žalovaná nemohla dostať do omeškania dňom nasledujúcim po dni doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie, ale až dňom nasledujúcim po dni, kedy bola žalovanej doručená žaloba (t. j. 18.12.2020). V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, keď bol

o jeho splnenie veriteľom požiadany. Forma výzvy na plnenie nie je predpísaná, je však potrebné, aby spĺňala všeobecné náležitosti ustanovené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka a z jej obsahu musí byť zrejmé, že veriteľ vyzýva dlžníka na plnenie, ktorého výška musí byť dostatočne určite špecifikovaná. Ak veriteľ namiesto výzvy podá žalobu na plnenie, považuje sa za deň oznámenia dlžníkovi ten deň, kedy mu bol doručená žaloba veriteľa. V takom prípade je dlžník povinný plniť nasledujúci deň. Ak by plnil neskôr, dostal by sa do omeškania. S ohľadom na uvedené odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tejto časti za správne a dostatočne odôvodnené.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, nárok na ich náhradu nepriznal, pretože jej v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).